

Επικήδειοι Λόγοι

Για τον Κώστα Κυριάκου από τον Χρίστο Λαμπρία, Κοινοτάρχη Νέου Χωρίου Κυθρέας

Ως Κοινοτάρχης του χωριού μας αλλά και εξάδελφος του αείμνηστου Κώστα Κυριάκου Ταλαττίνη θεωρώ καθήκον και υποχρέωση να τον αποχαιρετήσω με λίγα λόγια και να του πω το στερνό αντίο στο χωρίς επιστροφή ταξίδι του.

6 Απριλίου 2016, ο γεμάτος ζωή Κώστας κτυπήθηκε από το πρώτο εγκεφαλικό. Μεγάλη η ζημιά είπαν οι γιατροί που τον καθήλωσε για τόσους μήνες στην αναπηρική καρέκλα, μικρή η βελτίωση της υγείας του. Πριν λίγο καιρό ένα δεύτερο εγκεφαλικό έφερε ανεπανόρθωτες ζημιές στο ήδη ταλαιπωρημένο του σώμα και η εισαγωγή του στην εντατική με τη μηχανική υποστήριξη που του παρείχαν οι γιατροί δεν κατάφερε να του παρατείνουν τη ζωή και τη Δευτέρα, 3 Ιουλίου 2017, ένα χρόνο μετά, η κουρασμένη του καρδιά με τα τόσα προβλήματα σταμάτησε να κτυπά. Ένα χρόνο η γυναίκα σου Δώρα και τα παιδιά σου δεν έλειψαν ούτε μια μέρα από το πλευρό σου, καθημερινά ήταν δίπλα σου και σου έδειχναν με κάθε τρόπο πόσο σε αγαπούσαν, πόσο σε νοιάζονταν και πόσο τους έλειπες. Και, συ αγαπημένε μου ξάδελφε, χαιρόσουν, προπαντός όταν ερχόντουσαν να σε δουν τα εγγονάκια σου. Και όταν δεν μπορούσες να επικοινωνείς με λόγια μαζί τους, ήταν σίγουροι ότι τους άκουγες και καταλάβαινες ότι είναι κοντά σου και μοιράζονται τον Γολγοθά που περνούσες.

Οι στιγμές είναι δύσκολες, ο πόνος της οικογένειας μεγάλος και η απώλεια του Κώστα μεγαλύτερη. Σκέφτομαι όμως ότι είναι καθήκον μας να τον αποχαιρετήσουμε με απλά λόγια, όπως απλός και ταπεινός ήταν και ο ίδιος, εκφράζοντας έτσι την αγάπη και την εκτίμησή μας προς το πρόσωπό του. Τα πρόποντα προς τον Κώστα νομίζω ότι δε θα μπορέσω να τα αποδώσω όσο και να προσπαθήσω, όσα λόγια και να χρησιμοποιήσω.

Ο Κώστας Κυριάκου Ταλαττίνης ήταν το δεύτερο παιδί από τα πέντε του Κυριάκου και της Ειρηνιάς Ταλαττίνη. Γεννήθηκε το 1940 και η ανατροφή του μέσα σε μια οικογένεια με ελληνοχριστιανικές αρχές και ιδανικά, σε μια παραδοσιακή κυπριακή οικογένεια είχε όλα τα φόντα να αποκτήσει ένα χαρακτήρα πλούσιο σε αρετές και ιδανικά που θα τον καθιστούσαν άξιο άτομο στην κοινωνία, πράγμα που κατάφερε και έδειξε σε όλη του τη ζωή. Μόλις σκόλανε από το σχολείο βοηθούσε τον πατέρα του στις γεωργικές ασχολίες, πράγμα πολύ δύσκολο για την τότε εποχή που δεν υπήρχαν τα σύγχρονα μηχανήματα.

Μετά το Δημοτικό σχολείο φοίτησε στην Αγγλική Σχολή Λευκωσίας από όπου αποφοίτησε με άριστα, πέρασε μετά από εξετάσεις δάσκαλος, θέση που αποποιήθηκε και προσελήφθη στη Δημόσια Υπηρεσία, στο Κτηματολόγιο το 1958, το οποίο υπηρέτησε για 42 χρόνια και κατάφερε με την εργατικότητα, την τιμότητα και τον ζήλο του προς τη δουλειά να ανελιχθεί μέχρι τις πιο ψηλές βαθμίδες της υπηρεσίας του.

Νυμφεύτηκε τη Δώρα Σοφοκλή Ζερβού με την οποία απέκτησαν δύο παιδιά, τον Κούλλη και την Έλενα και ευτύχησαν να τα δουν αποκατεστημένα τόσο οικογενειακά όσο και επαγγελματικά, δυο παιδιά άξια στην κοινωνία για τα οποία ήταν πολύ περήφανος. Ευτύχησε να γευτεί χαρές που του πρόσφεραν τα πέντε υπέροχα εγγόνια του που λάτρευε και εξυπηρετούσε στη μεταφορά και παραλαβή τους από τα σχολεία και ό,τι άλλο χρειάζονταν μέχρι και την τελευταία μέρα που αρρώστησε. Μόνη του έννοια να υπάρχει πάντα έτοιμο φαγητό στο σπίτι για να το βρουν τα μωρά άμα σχολάσουν. Δεν πρόλαβε να τα

χαρεί όπως θα ήθελε και σίγουρα στερήθηκε πολλές από τις όμορφες στιγμές που θα του πρόσφεραν. Ένας καλός οικογενειάρχης και ένας υπέροχος παιπούς ήταν λίγες από τις αρετές που τον χαρακτήριζαν.

Γνήσιο παιδί του Νιοχώρκου, λάτρευε κάθε τι το Νιοχωρίτικο. Ήταν γνώστης πολλών οικογενειών και γεγονότων που συνέβησαν παλιά και του άρεσε να μιλά και να διηγείται για αυτά. Το κενό που αφήνει ιδιαίτερα στον τομέα αυτό είναι δυσαναπλήρωτο. Ως κοινοτικό συμβούλιο θα προσπαθήσουμε να καταγράψουμε τις οικογένειες του χωριού. Σίγουρα η βοήθεια του θα ήταν ανεκτίμητη. Επίσης γνώριζε, όχι λόγω της υπηρεσίας του στο Κτηματολόγιο, αλλά λόγω της τριβής του με την νιοχωρίτικη γη που την πότισε με τον ιδρώτα του, όλα τα τοπωνύμια του χωριού, όχι μόνο αυτά που ήταν κοντά στο χωριό αλλά κι εκείνα που ήταν στον μεσαρίτικο κάμπο. Η αγάπη του για το χωριό του και γενικά για την Κύπρο ήταν πολύ μεγάλη και την έδειχνε με πολλούς τρόπους. Δεν ήταν λιγότερη η αγάπη και ο θαυμασμός που είχε για την Ελλάδα, που δεν έχανε ευκαιρία να μιλά γι' αυτή χρησιμοποιώντας πάντα την ελληνική γλώσσα που λάτρευε, σοφά λόγια, ρητά και γνωμικά των αρχαίων μας προγόνων ιστορικών, ποιητών, ηρώων και άλλων Ελλήνων φιλοσόφων. Του άρεσε να ενημερώνεται για όλα όσα συνέβαιναν στον κόσμο, κυρίως όμως τον απασχολούσε το κυπριακό πρόβλημα, η συνεχιζόμενη κατοχή της πατρίδος μας και κυρίως του χωριού μας, η αβεβαιότητα για το μέλλον.

Ο Κώστας ήταν ένας άνθρωπος με ήθος, καλοσύνη και ειλικρίνεια. Είχε το δάρρος της γνώμης του και έλεγε τα πράγματα με το όνομά τους, ήταν καλός συνομιλητής με περιεχόμενο και σωστή άποψη, ένας καλός, δίκαιος και ενάρετος πολίτης. Ένας άνθρωπος που διέδετε την ανθρωπιά, την τιμιότητα, την αξιοπρέπεια, την αλληλοβοήθεια, το ήθος, και σίγουρα θα κατέχει μια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία και στον κόσμο. Ένας άνθρωπος ζωντανός, δημιουργικός, δραστήριος που αξιοποιούσε τα πόστα που κατείχε ως πρόεδρος ή μέλος σε διάφορες οργανώσεις και σωματεία και έχει να δείξει πλούσιο και παραγωγικό έργο.

Αγαπητέ Κώστα, κέρδισες με την αξία σου την αγάπη των φίλων, συγγενών, γειτόνων, συναδέλφων, των συγχωριανών σου. Το χωριό μας έκανε όνειρα για σένα Σε ήθελε μπροστάρη όταν θα ερχόταν η άγια μέρα της επιστροφής.

Το πέρασμά σου, από το μάταιο τούτο κόσμο, θα μείνει αξέχαστο και η απουσία σου θα είναι δυσαναπλήρωτη. Φάνηκες όμως τυχερός γιατί αφήνεις πίσω σου μια υπέροχη οικογένεια, τη σύζυγό σου Δώρα, τα παιδιά σου Κούλλη και Έλενα, τη νύφη σου Γεωργία και το γαμπρό σου Ρένο, τα εγγόνια σου Νικολίνα, Θεοδώρα, Γιώργο, Κωνσταντίνο και Θεοδώρα που θα είναι περήφανοι για σένα και θα συνεχίσουν να τιμούν το όνομά σου.

Φάνηκες όμως και άτυχος, γιατί η επιθυμία σου να ταφείς στα άγια χώματα του αγαπημένου μας χωριού δεν θα εκπληρωθεί όπως και τόσων άλλων συγχωριανών μας που πέθαναν στην προσφυγιά. Το ταλαιπωρημένο σου σώμα θα υποδεχθεί σε λίγο μια άλλη φιλόξενη γη που δέχτηκε στην αγκάλη της τους γονείς σου, την αδελφή σου, τα πεδερικά σου, τη θεία σου και τόσους άλλους χωριανούς μας. Σίγουρα ο Πανάγαθος Θεός θα σου κρατήσει μια θέση στον Παράδεισο δίπλα από τους αγαπημένους σου που σε περιμένουν με νοσταλγία και αγάπη.

Θα τελειώσω αγαπημένε μου ξάδελφε με κάτι που ζήτησες να γραφτεί στον τάφο των γονιών σου και που σε αντιπροσωπεύει πλήρως.

*«Διωγμένοι από το Νιόχωρκο /ως και νεκροί ακόμα / προσμένετε επιστροφή / στο πατρικό το χώμα»
Αιώνια σου η μνήμη.*